

ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΓΡΙΒΑΣ

<http://grivas.info>

isotis.wordpress.com

Τα εκτελεστικά όργανα της τρομοκρατίας ή είναι πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών ή είναι αφελείς «κοινωνικοί αναμορφωτές» που μπορεί να διακατέχονται από την αυταπάτη ότι εξυπηρετούν τα «ύψιστα συμφέροντα του λαού, της φυλής, του έθνους, του προλεταριάτου ή της επανάστασης», ενώ στην πραγματικότητα τηλεκατευθύνονται από ειδικά αυτονομημένα τμήματα των μυστικών υπηρεσιών και συνεργούν στην πλήρη καθυπόταξη της κοινωνίας στην κρατική εξουσία...

“Την τρομοκρατία τη διευθύνει η εξουσία, κι όποιος θέλει την εξουσία, πρέπει να αποδείξει πως ξέρει να διευθύνει την τρομοκρατία.” (G. Sanguinetti)

Η ιδεολογία χτίζει πύργους στον ουρανό. Οι αποδέκτες της διακατέχονται από την καταστροφική αυταπάτη ότι κάποτε θα κατοικήσουν σ' αυτούς. Οι τεχνικοί της εξουσίας τους διαχειρίζονται για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους. Και η κοινωνία

καταβάλλει το κόστος της συντήρησής τους.

Συνεπώς, επαναλαμβάνοντας για λογαριασμό μου τη δήλωση ότι *«μιλώ εξ ονόματός μου και δίνω στον εαυτό μου το δικαίωμα της κριτικής και των προτάσεων»* (Κορνήλιος Καστοριάδης), νομιμοποιούμαι **να υποστηρίξω** ότι *«η κοινωνία είναι το προϊόν των αρετών μας και το κράτος των ελαττωμάτων μας»* (Τόμας Πέιν), **να αποφαινομαι** υπέρ *«της ελευθερίας της κοινωνίας και της ανελευθερίας του κράτους»* (Καρλ Μαρξ), και **να αποστρέφομαι** κάθε μορφή βίας που οδηγεί στην ελευθερία του κράτους και στην ανελευθερία της κοινωνίας.

1. Η τρομοκρατία είναι η έσχατη έκφραση του παραληρηματικού ιδεολογικού λόγου. Είναι ιδεολογικός λόγος αναγμένος στον ανώτατο συντελεστή της εξουσίας. Είναι εξουσία στο νιοστό βαθμό. Εξουσία που δεν υπόκειται σε κανέναν κανόνα ή περιορισμό. Εξουσία απόλυτη.

2. Η τρομοκρατία είναι **προνομιούχο μέσο** και, συγχρόνως, **πεδίο άσκησης πολιτικής**, σε όλες τις ετερόνομες κοινωνίες όπου η «πολιτική» είναι αποκλειστική υπόθεση των επαγγελματιών πολιτικών. Κι αυτό καθίσταται ολοφάνερο *«αν την κρίνουμε από τα αποτελέσματά της και αν δούμε ποιον ευνοούν»*. Εξ ου και η ανάγκη *«να πούμε καθαρά ποιος ασκεί την τρομοκρατία και πώς την χρησιμοποιεί ως θέαμα»*. (Sanguinetti)

3. Η τρομοκρατία είναι το χειρότερο από όλα τα αδιέξοδα της κρατικής επιβολής. Επειδή, σε αντίθεση με τη θεσμοποιημένη

εξουσία, η οποία στις δημοκρατικές κοινωνίες υπόκειται στους περιορισμούς των κανόνων και των νόμων (πράγμα που σημαίνει ότι υπάρχει πάντοτε η δυνατότητα οι νόμοι και οι κανόνες να λειτουργήσουν και εναντίον της εξουσίας), η εξουσία της τρομοκρατίας δεν υπόκειται στον περιορισμό κανενός κανόνα ή νόμου: **Νόμος και κανόνας της** είναι τα προϊόντα της παρανοϊκής εξουσιοφρένειας που πλήττει τους εγκεφάλους και τα εκτελεστικά όργανα της τρομοκρατίας, και **μέσο της** το περίστροφο και η βόμβα.

4. Η τρομοκρατία **ενεργοποιεί** τα πιο πρωτόγονα αντανακλαστικά των ανθρώπων και τους κάνει να προτιμούν την ασφάλεια της δουλείας από τους κινδύνους της ελευθερίας. Χάρη στην εξουσιαστική κατασκευή της τρομοκρατίας, η κοινωνία βρίσκεται «νομίμως» εγκλωβισμένη στις επιλογές της εξουσίας και σπρώχνεται να «συναινεί» στην επιδίωξη της εξουσίας για μετασχηματισμό του κράτους δικαίου και πρόνοιας σε κράτος ασφάλειας και «θεραπείας», στο οποίο επιβάλλεται η πλήρης συμμόρφωση των πολιτών με τη σταδιακή καθιέρωση ενός ποινικού δικαίου που βασίζεται στην υποψία.

5. Η τρομοκρατία **είναι συνυφασμένη** με την ιστορική, πολιτική και ιδεολογική παράδοση όλων των ολοκληρωτικών κινήσεων και **χρησιμοποιήθηκε** κατά κόρον από τον μπολσεβικισμό, το φασισμό, το ναζισμό αλλά και τις φιλελεύθερες δημοκρατικές ολιγαρχίες. Αυτό αποδεικνύει ότι δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ «αριστερής» και «δεξιάς» τρομοκρατίας. Η τρομοκρατία **είναι πάντοτε** αντιδραστική.

6. Η τρομοκρατία είναι ένα από τα παραπροϊόντα της εξουσιαστικά χειραγωγούμενης νηπιακής σκέψης και πράξης ορισμένων επαγγελματιών «σωτήρων», οι οποίοι δρουν **είτε** υπό την επίδραση μιας ψευτοεπαναστατικής αυταπάτης **είτε** υπό το βάρος της απελπισίας μιας παραπαίουσας εξουσίας, με κοινό τους χαρακτηριστικό την καθυπόταξη των μέσων στο σκοπό, ο οποίος είναι, πάντοτε και αυταπόδεικτα, «*άγιος*».

7. Η τρομοκρατία ως μέσο άσκησης πολιτικής **εφαρμόζεται είτε αμέσως**, με τη δράση πρακτόρων των αυτονομημένων παράλληλων μυστικών υπηρεσιών, **είτε εμμέσως**, με την «τηλεκατεύθυνση» διαφόρων ατόμων ή ομάδων που έχουν δήθεν «αντικρατικό» προσανατολισμό.

8. Τα **επιτελικά όργανα** της τρομοκρατίας βρίσκονται σε ορισμένα αυτονομημένα τμήματα των μυστικών υπηρεσιών της κρατικής εξουσίας, που είναι επιφορτισμένες με το καθήκον της εμπέδωσης και συντήρησης της καθεστωτικής σταθερότητας με ενέργειες και μέσα που υπερβαίνουν τα όρια της νομιμότητας και διαφεύγουν παντός κοινωνικού και πολιτικού ελέγχου.

«Η τρομοκρατία είναι το κράτος, δηλαδή ένα από τα πολλά ένοπλα παρακλάδια του». (G. Sanguinetti)

9. Τα **εκτελεστικά όργανα** της τρομοκρατίας **ή είναι** πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών **ή είναι** αφελείς «κοινωνικοί αναμορφωτές» που μπορεί να διακατέχονται από την αυταπάτη ότι εξυπηρετούν τα *«ύψιστα συμφέροντα του λαού, της φυλής, του έθνους, του προλεταριάτου ή της επανάστασης»*, ενώ **στην**

πραγματικότητα τηλεκατευθύνονται από ειδικά αυτονομημένα τμήματα των μυστικών υπηρεσιών και συνεργούν στην πλήρη καθυπόταξη της κοινωνίας στην κρατική εξουσία.

10. Η τρομοκρατία, ανεξάρτητα από το εάν ασκείται από ή «εναντίον» της κρατικής εξουσίας, **οδηγεί πάντοτε** στην αποτελμάτωση της κοινωνίας και της Ιστορίας και κατατείνει στην οικοδόμηση ενός εφιαλτικού σύμπαντος που κυριαρχείται από ένα ποινικό «δίκαιο» βασισμένο στην υποψία.

11. Πρώτο **καθήκον κάθε εξουσίας** που βρίσκεται σε κρίση είναι η **κατασκευή μιας απειλής**, από την οποία η κρατική εξουσία αναλαμβάνει εργολαβικά να «προστατεύσει» την κοινωνία, ψαλιδίζοντας τις ελευθερίες της. Γιατί δεν υπάρχουν «παροχές υπηρεσιών» χωρίς κόστος.

12. Η **απειλή της τρομοκρατίας** είναι άκρως αποτελεσματική, με διασφαλισμένη την ικανότητα να πλήττει οποιονδήποτε, οτιδήποτε, οπουδήποτε. Η τρομοκρατία είναι ο ιδανικός βραχίονας της εξουσίας, μέσω του οποίου **νομιμοποιείται** η τρομοκρατία του κράτους πάνω στην κοινωνία. Γι' αυτό, ακόμη και εάν δεν υπήρχε η τρομοκρατία, η εξουσία θα ήταν υποχρεωμένη να την εφεύρει.

13. Με διαπιστωμένα τα σημάδια της επερχόμενης κρίσης, οι επαγγελματίες διαχειριστές της κρατικής εξουσίας **ανακάλυψαν** και στα καθ' ημάς τη δήθεν «αντικρατική» τρομοκρατία, προκειμένου να της αντιτάξουν την **κρατική** «αντιτρομοκρατική» τρομοκρατία.

14. Η **αυταρχική «δημοκρατία»**, ως μόνη απάντηση των διαχειριστών της κρατικής εξουσίας στην κρίση του κράτους δικαίου και πρόνοιας, **και η τρομοκρατία**, ως προνομιούχο μέσο για να εξασφαλιστεί η αναγκαία «σύγκλιση των κομμάτων», με τρόπο ώστε να επιτευχθεί η εξάλειψη κάθε «ριζικής αντιπολίτευσης», **σηματοδοτούν** το δρόμο που επέλεξε ο φιλελεύθερος ολιγαρχικός καπιταλισμός για να βγει από την πολυδιάστατη οικονομική, πολιτική, ιδεολογική, πολιτιστική και οικολογική κρίση του.

15. Οι **δολοφονίες** ορισμένων περιστασιακών θυμάτων από διάφορες βαθμίδες του διαχειριστικού προσωπικού της εξουσίας, διαλεγμένα με άγνωστα κριτήρια από ορισμένα, επίσης άγνωστα, αυτονομημένα τμήματα του αδιαφανούς δικτύου των παράλληλων μυστικών υπηρεσιών, **προετοίμασαν** μεθοδικά το έδαφος για τη νομοθετική αναγωγή ολόκληρης της κοινωνίας σε όμηρο στα χέρια της εξουσίας.

16. Η κρατική εξουσία έχει το μονοπώλιο της νόμιμης βίας. Όταν όμως η νόμιμη βία αποδεικνύεται ανεπαρκής, τότε **προσφεύγει** στην τρομοκρατία, την οποία όλοι ψάχνουνε ματαίως. Γιατί άπαξ και «εφευρέθηκε» η κρατική εξουσία, μόνο διανοητικά υπολειπόμενοι μπορούν να επιμένουν να ανακαλύψουν ξανά την... Αμερική.

17. Η τρομοκρατία είναι ο **λόγος ύπαρξης** και το **πεδίο δράσης** διαφόρων αυτονομημένων τμημάτων των μυστικών υπηρεσιών της κρατικής εξουσίας, τα οποία συνθέτουν ένα παράλληλο δίκτυο για την εξυπηρέτηση των εξουσιαστικών σκοπιμοτήτων και αναγκών που απαιτούν υπέρβαση του υφιστάμενου πλαισίου νομιμότητας.

18. Η κρατική και η «αντικρατική» τρομοκρατία αποτελούν τις **δύο όψεις** του πλέον προνομιούχου μέσου άσκησης πολιτικής σε περιόδους κρίσης.

19. Η αλληλεπίδραση μεταξύ κρατικής και «αντικρατικής» τρομοκρατίας βασίζεται στην **ακραία ιδεολογικοποίηση** της υφιστάμενης πραγματικότητας, μέσω της οποίας καθίσταται δυνατή η «ακύρωση» της πραγματικότητας και η υποκατάστασή της από τις ιδεολογικές απεικονίσεις της.

20. Οι διαχειριστές της εξουσίας μεριμνούν για τη **διαρκή ενίσχυση** των αρμοδιοτήτων των διωκτικών αρχών. Οι μηχανισμοί καταστολής ενδυναμώνονται και αναπτύσσονται ως κακοήθης νεοπλασία. Τα ατομικά δικαιώματα και οι πολιτικές ελευθερίες συρρικνώνονται. Παρ' όλα αυτά, η τρομοκρατία αποδεικνύεται «άλυτο αίνιγμα» για τις διωκτικές αρχές, γιατί, απλούστατα, *όταν ο διώκτης και ο διωκόμενος ταυτίζονται, η σύλληψη του διωκόμενου είναι αδύνατη.*

21. Η δηλωμένη «**αδυναμία**» της κρατικής εξουσίας να προσεγγίσει τα καθοδηγητικά και (πολλές φορές) τα εκτελεστικά, όργανα της τρομοκρατίας **είναι ευθέως ανάλογη** με τη δυνατότητά της να «αποικιοποιεί» τρομοκρατικά ολόκληρη την κοινωνία.

22. Η απόδειξη της επάρκειας του νομοθεσίας και της αστυνομίας για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας **είναι ασύμφορη** από εξουσιαστική άποψη, γιατί αφήνει έκθετη την απαίτηση για ειδικούς «αντιτρομοκρατικούς» νόμους και υπηρεσίες. Γι' αυτό και είναι

ανάγκη να «αποδεικνύεται» συνεχώς η ανεπάρκεια και η αναποτελεσματικότητα και της νομοθεσίας και της αστυνομίας.

23. Οι **διωκτικές αρχές** είναι ευκολότερο και βολικότερο να συλλαμβάνουν τους «συνήθεις υπόπτους» και να τους εμφανίζουν ως τρομοκράτες, παρά να τα βάζουν με τους αληθινούς τρομοκράτες, τους ικανούς επαγγελματίες εκτελεστές, που είναι η σαρξ εκ της σαρκός της εξουσίας τους.

24. Οι **διωκτικές αρχές** υποφέρουν από εναλλασσόμενες κρίσεις μανίας και κατάθλιψης. Μετά τη διάχυτη ευφορία από τη σύλληψη κάποιων «συνήθων υπόπτων», ακολουθεί πάντοτε η κατάθλιψη του «τίποτα» των πραγματικών τρομοκρατών.

25. Η κρατική διαχείριση του τρόμου και της αυταπάτης **είναι το λυμένο αίνιγμα της διαλεκτικής της εξουσίας και της τρομοκρατίας.** *«Το κράτος είναι ο αυτουργός και ο αποκλειστικός ωφελημένος από τη σύγχρονη τεχνητή τρομοκρατία... Την τρομοκρατία τη διευθύνει η εξουσία, κι όποιος θέλει την εξουσία, πρέπει να αποδείξει πως ξέρει να διευθύνει την τρομοκρατία».*

(G. S. – <http://goo.gl/bgY4D>)

Δες

SANGUINETTI. ΠΕΡΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΥΣ [pdf] - <http://goo.gl/Tp38X>

Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΓΡΙΒΑΣ

«Κάθε βομβιστική επίθεση από το 1969 και μετά συνδεόταν με μια ομάδα. Οι διαταγές δίνονταν από ένα μηχανισμό που ανήκε στο κράτος και, ειδικότερα, από μια παράλληλη μυστική δομή του υπουργείου Εσωτερικών». Δήλωση του **νεοφασίστα τρομοκράτη** Vincent Vinciguerra, κατά τη διάρκεια της δίκης του, το 1990. Ο Vinciguerra το 1972 πήρε μέρος σε βομβιστική ενέργεια που είχε ως αποτέλεσμα το θάνατο τριών караμπινιέρων. (*Sunday Independent*, 11/11/1990).

«Ο σκοπός δικαιώνει τα μέσα; Αυτό είναι πιθανό. Ποιος, όμως, θα δικαιώσει το σκοπό; Σ' αυτή την ερώτηση (που η ιστορική σκέψη αφήνει ξεκρέμαστη) η εξέγερση απαντά: Τα μέσα». **Albert Camus**, *Ο Επαναστατημένος Άνθρωπος* (Αθήνα, Μπουκουμάνης, 1971, σ. 362)

1) Η «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΗΣ ΕΝΤΑΣΗΣ»

Μια προσεκτική ανασκόπηση στην εφαρμογή της τρομοκρατίας, από την έναρξη του Ψυχρού Πολέμου (1947) μέχρι σήμερα, οδηγεί στην εξαγωγή δύο βασικών συμπερασμάτων:

1) Σε όλες σχεδόν τις τρομοκρατικές ενέργειες, **αρχικά** «ανακαλύπτεται» κάποιο «ερυθρό» ίχνος που στρέφει την προσοχή σε μια από τις πολλές ασήμαντες ομαδούλες της «αριστεράς» και **στη συνέχεια**, όλες οι αποδείξεις οδηγούν στο χώρο των μυστικών υπηρεσιών, του παρακράτους και των ακροδεξιών οργανώσεων.

2) Αυτή η τρομοκρατική σταθεροποιητική δραστηριότητα των μυστικών υπηρεσιών εξελίχθηκε σε δύο διακριτές φάσεις.

Στην **πρώτη φάση (1947-1970)**, οι μυστικές υπηρεσίες αναθέτουν την εκτέλεση των «σταθεροποιητικών» (τρομοκρατικών) ενεργειών σε πράκτορές τους ή σε όργανά τους από το χώρο των ομάδων της εξτρεμιστικής δεξιάς, και στη συνέχεια προσπαθούν να τις αποδώσουν στην κοινοβουλευτική ή στην εξωκοινοβουλευτική αριστερά, κατασκευάζοντας «ενόχους».

Στη **δεύτερη φάση (1971 και μετά)**, σημειώνεται μια ποιοτική αλλαγή στη «σταθεροποιητική» (τρομοκρατική) τακτική των μυστικών υπηρεσιών, η οποία συμπίπτει με την κοινοποίηση του

«Εγχειριδίου Εκστρατείας για τις μυστικές υπηρεσίες που διεξάγουν Επιχειρήσεις Σταθεροποίησης» των στρατηγών Westmorland (αρχηγού του αμερικανικού επιτελείου ενόπλων δυνάμεων και γνωστού σφαγέα του Βιετνάμ) και Wicklam. Το «Εγχειρίδιο» άρχισε να εφαρμόζεται για την αποσταθεροποίηση στις χώρες της Δυτικής Ευρώπης με τρομοκρατικές δραστηριότητες, αμέσως μετά την κοινοποίησή του στις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες (Μάρτιος 1970), με τα κωδικά στοιχεία **FM 30-31** (Field Manual/Εγχειρίδιο Επιχειρήσεων, που συνοδευόταν από 3 παραρτήματα FM 30-31 A, B και C) και έγινε η Βίβλος της «καθημερινής πρακτικής» των μυστικών υπηρεσιών κατά την εποχή στην οποία αρχηγοί της CIA είναι ο **Ούλιαμ Κόλμπι** (έως το 1975) και ο **Τζορτζ Μπους** ο πρεσβύτερος (1976).

Μετά την κοινοποίηση αυτού του «Εγχειριδίου Σταθεροποιητικών [Τρομοκρατικών] Ενεργειών» στις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες στην Ευρώπη και στις μυστικές υπηρεσίες των ευρωπαϊκών κρατών (που εκπαιδεύονται και καθοδηγούνται από τις αντίστοιχες αμερικανικές), σημειώνεται μια ριζική μεταβολή της τακτικής τους και μια ποιοτική αλλαγή της μεθοδολογίας τους:

Από ένα σημείο και μετά, σ' εφαρμογή των οδηγιών του «Εγχειριδίου», οι μυστικές υπηρεσίες **αντί** να πραγματοποιούν τρομοκρατικές πράξεις με δικούς τους πράκτορες και να προσπαθούν εκ των υστέρων να κατασκευάσουν ενόχους προερχόμενους από το χώρο της αριστεράς,

1) είτε κατασκευάζουν «αριστερές» οργανώσεις φαντάσματα, που

«αναλαμβάνουν δημόσια» την ευθύνη των τρομοκρατικών ενεργειών που πραγματοποιούν οι πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών,

2) είτε διεισδύουν σε διάφορες ομάδες της εξτρεμιστικής αριστεράς (οι οποίες είναι πολύ ευάλωτες, λόγω της μονοδιάστατης ιδεολογίας, της οργανωτικής συγκεντρωτικής διάρθρωσης και των συνθηκών της παρανομίας που καθιστούν αδύνατο τον έλεγχο των καθοδηγητικών οργάνων από τα υποκείμενα στρώματα) **και τις καθοδηγούν** στην εκτέλεση τρομοκρατικών πράξεων, όταν, όπως και όπου εξυπηρετούν τα «σταθεροποιητικά» τους σχέδια.

Αυτό επιτρέπει στις μυστικές υπηρεσίες να αποδίδουν αληθοφανώς τις δικές τους τρομοκρατικές ενέργειες, ανάλογα με τις σκοπιμότητες της στιγμής:

1) Είτε σε μέλη διαβρωμένων γκροπούσκουλων, που λειτουργούν υπό το κράτος της αυταπάτης, ότι με τη δράση τους υπερασπίζονται τα «ύψιστα συμφέροντα της επανάστασης» (!), ενώ στην πραγματικότητα εξυπηρετούν τα ύψιστα συμφέροντα των μυστικών υπηρεσιών. Τα στελέχη αυτής της κατηγορίας προορίζονται να παίξουν τον έσχατο ρόλο τους μπροστά σ' ένα δικαστήριο πριν καταλήξουν σε μια φυλακή.

2) Είτε σε εκτελεστικά όργανα των μυστικών υπηρεσιών, τα οποία έχουν αχρηστευτεί από επιχειρησιακή άποψη, και μπορεί να παίξουν συνειδητά αυτόν το ρόλο ή να αγνοούν για λογαριασμό τίνος ενεργούν στην πραγματικότητα. Τα άτομα αυτά, που δεν είναι

μόνον άχρηστα αλλά και επικίνδυνα για τις μυστικές υπηρεσίες, λόγω των όσων γνωρίζουν, κατά κανόνα «εκκαθαρίζονται» με διάφορους τρόπους που επιτρέπουν τη δημόσια εκμετάλλευση της δολοφονίας τους από τις υπηρεσίες που την αποφασίζουν και την εκτελούν.

Στην περίπτωση που δεν είναι δυνατό να εφαρμοστεί κάποια απ' αυτές τις διαζευκτικές δυνατότητες, επειδή δεν το επιτρέπουν οι αντικειμενικές συνθήκες (όπως π.χ. στην περίπτωση που υπάρχει τρομοκρατική δραστηριότητα, αλλά δεν υπάρχει επιδοκιμασία και υποστήριξη αυτής της δραστηριότητας από διάφορες ομαδούλες της εξτρεμιστικής αριστεράς), οι μυστικές υπηρεσίες έχουν πάντα την ευχέρεια **να κατασκευάζουν ενόχους**, επιλέγοντας ανάμεσα σε άτομα που η κοινωνική και πολιτική τους παρουσία τα καθιστά ευάλωτα.

Λίγο μετά την κοινοποίηση του «*Εγχειριδίου Εκστρατείας για τις μυστικές υπηρεσίες που διεξάγουν Επιχειρήσεις Σταθεροποίησης*» των στρατηγών Westmorland **εξουδετερώνονται «ανεξήγητα» οι ιστορικές ηγεσίες** των δύο σημαντικότερων οργανώσεων που δρουν στον ευρωπαϊκό χώρο, η «*Φράξια Κόκκινος Στρατός*» (RAF) στη δυτική Γερμανία και οι «*Ερυθρές Ταξιαρχίες*» στην Ιταλία. Το **κενό** που δημιουργείται καλύπτεται από μια «νέα γενιά» στελεχών, και, **ύστερα απ' αυτό**, παρατηρείται μια (απρόσμενη, αιφνίδια και πολιτικά αδικαιολόγητη) αλλαγή στις μεθόδους και τους στόχους τους:

Ο «**μετριοπαθής εκφοβισμός**» που εφαρμοζόταν κατ' αποκλειστικότητα μέχρι τότε, **υποκαθίσταται** εξ' ολοκλήρου από

την προμελετημένη ανθρωποκτονία ως βασικό μέσο «πολιτικής παρέμβασης».

Δυτική Γερμανία

Η «Φράξια Κόκκινος Στρατός» (RAF) συγκροτήθηκε τον Αύγουστο 1970, και μέχρι την εκκαθάριση της «ιστορικής ηγεσίας» της δεν εκτέλεσε καμιά πράξη προσχεδιασμένης ανθρωποκτονίας: Όλες οι κατηγορίες που της προσάπτει η αστυνομία και ο κατευθυνόμενος Τύπος αναφέρονται σε αναπόδεικτες, κατά κανόνα, συμμετοχές της σε ληστείες τραπεζών, κλοπές εγγράφων από δημόσιες υπηρεσίες, κ.λ.π.

Από το 1971 με την συστηματική καλλιέργεια της αντιτρομοκρατικής ψύχωσης που διευκολύνει και νομιμοποιεί στη συνείδηση μιας μερίδας της κοινής γνώμης την άγρια καταστολή, εξαπολύεται ένα κύμα αστυνομικών επιχειρήσεων που οδηγεί στην πλήρη εκκαθάριση της «ιστορικής ηγεσίας» της RAF και στην αντικατάστασή της από ένα νέο επιτελείο «επαναστατών».

Μέσα σε δύο χρόνια (1970-1972), οι «αντιτρομοκρατικές» δυνάμεις δολοφονούν τους Πέτρα Σελμ (1971), Γκ. Φον Ράουχ και Τόμας Βάισμπεργκ (1972), και συλλαμβάνουν τους Π. Χόμαν, Ι. Γκεόργκενς, Ι. Σούμπερτ κ.ά. (1970), Μ. Γκράσχοφ, Β. Γκρούντμαν, Κ. Προλ, Β. Χόπε κ.ά. (1971). Στα επόμενα δύο χρόνια, την ίδια τύχη θα έχουν οι Α. Μπάαντερ, Ουλρίκε Μάινχοφ, Γκ. Ένσλιν, Χ. Μάλερ κ.ά.

Μετά απ' αυτό το σημείο, σημειώνεται μια ριζική μεταβολή στη

μεθοδολογία της RAF, που από εδώ και πέρα έχει ως άξονα την προσχεδιασμένη ανθρωποκτονία.

Ιταλία

Μέχρι το 1973, η δραστηριότητα των ιταλικών «**Ερυθρών Ταξιαρχιών**» εξαντλείται σε ενέργειες εκφοβιστικού χαρακτήρα: προκηρύξεις, συμμετοχή ενόπλων σε διαδηλώσεις, μικροτραυματισμοί, απαγωγές που καταλήγουν στην απελευθέρωση του απαχθέντος (όπως συνέβη με τον προσωπάρχη της FIAT Ετόρε Αμέριο, τον εισαγγελέα Μάριο Σόσι, κ.ά.)

Στις **8 Σεπτεμβρίου 1974**, εξουδετερώνεται η «ιστορική ηγεσία» των «Ερυθρών Ταξιαρχιών» (με τις συλλήψεις του Ρενάτο Κούρτσιο, του Αλμπέρτο Φραντσεσκίни κ.ά.) και στην καθοδήγηση των Ερυθρών Ταξιαρχιών προωθείται ο μιλιταριστής **Μάριο Μορέτι**, ο οποίος συνεργάζεται στενά με τον «μυστηριώδη» **Κοράντο Σιμιόνι**.

Εδώ θα πρέπει να σημειωθεί ότι στην **ιδρυτική ομάδα** των «Ερυθρών Ταξιαρχιών» υπήρχαν τρεις συνιστώσες: ο βέρος κομμουνιστής **Αλμπέρτο Φραντσεσκίни**, ο κεντρώος-καθολικός **Ρενάτο Κούρτσο** (που είχε ένα βραχύβιο νεανικό έρωτα για την άκρα Δεξιά) και ο «μυστηριώδης» **Κοράντο Σιμιόνι**. Όπως αποκάλυψε αργότερα, ο Αλμπέρτο Φραντσεσκίни:

«Το βιογραφικό του Κοράντο Σιμιόνι είναι ομιχλώδες: Είχε δουλέψει

στο Ράδιο FreeEurope(που χρηματοδοτείται από τη CIA), σε καθολικό πανεπιστήμιο της Γερμανίας, τον είχαν διαγράψει από το Ιταλικό Σοσιαλιστικό Κόμμα, είχε στενές επαφές με τον ακροαριστερό εκδότη Τζαν Τζάκομο Φελτρινέλι και με όλους τους σκληροπυρηνικούς κομμουνιστές που είχαν συσπειρωθεί γύρω του. Ο Σιμιόνι με τον Φελτρινέλι ήταν τότε σταθερά σημεία αναφοράς για όλους όσοι ήταν απογοητευμένοι από τη συμβιβαστική τακτική του Ιταλικού Κ.Κ.: πρώην αντιστασιακοί, εξεγερμένοι νέοι, ανυπόμονοι εργάτες».[1]

Μετά απ' αυτές τις συλλήψεις, αλλάζει τελείως το σκηνικό του θεάματος της τρομοκρατίας, στην κατεύθυνση που σκιαγραφείται στο αμερικανικό «Εγχειρίδιο [Από]σταθεροποιητικών Ενεργειών»: Από δω και πέρα, ο «μετριοπαθής εκφοβισμός» υποκαθίσταται εξ' ολοκλήρου από την προμελετημένη ανθρωποκτονία.

Όπως είναι γνωστό, ο συνωμοτικός χαρακτήρα, η αυστηρή πειθαρχία και ο στρατιωτικός συγκεντρωτισμός, που προσδιορίζουν το στίγμα κάθε οργάνωσης που δρα σε συνθήκες σκληρής παρανομίας, καθιστούν απολύτως αδύνατο τον έλεγχο της σύνθεσης και των αποφάσεων της καθοδήγησης από τα μέλη της. Κάτω από τέτοιες συνθήκες, είναι υπερβολικά εύκολο για τις μυστικές υπηρεσίες να αποδεκατίσουν την «ιστορική ηγεσία» οποιασδήποτε παράνομης συνωμοτικής οργάνωσης και να προωθήσουν στην καθοδήγησή της πράκτορές τους, θέτοντας έτσι την οργάνωση στην υπηρεσία των δικών τους σκοπών.

2) ΙΤΑΛΙΑ: ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ

Η περίοδος της σύγχρονης ιταλικής ιστορίας, που ονομάστηκε περίοδος της «στρατηγικής της έντασης» ή «μολυβένια χρόνια», χαρακτηρίζεται από την προσπάθεια της CIA να αποσταθεροποιήσει την ιταλική Δημοκρατία, σε συνεργασία με τις ιταλικές μυστικές υπηρεσίες, ορισμένες σκοτεινές μασονικές στοές (όπως η στοά «Προπαγάνδα 2», Π2) του Λίτσιο Τζέλι και τις ακροδεξιές τρομοκρατικές οργανώσεις.

Για την επίτευξη αυτού του στόχου χρησιμοποίησε **α)** τρεις -γνωστές- από απόπειρες πραξικοπήματος και **β)** ένα κύμα μαζικών τρομοκρατικών ενεργειών και βομβιστικών επιθέσεων με δεκάδες αθώα θύματα.

α) Οι απόπειρες πραξικοπήματος

Στο κρίσιμο διάστημα 1970-1974, έγιναν τρεις διερευνημένες απόπειρες πραξικοπήματος, οι οποίες αποτέλεσαν αντικείμενο δικαστικής έρευνας:

1) Το πραξικόπημα Μποργκέζε (Ρώμη, 7 και 8 Δεκεμβρίου 1970).

Η απόπειρα πραξικοπήματος πήρε το όνομα του επικεφαλής πραξικοπηματία πρίγκιπα Μποργκέζε (ιδρυτή του ακροδεξιού «Εθνικού Μετώπου» και είχε την κωδική ονομασία «*Επιχείρηση*

Τώρα Τώρα». Στη δίκη για το «πραξικόπημα Μποργκέζε», βασικοί κατηγορούμενοι ήταν -εκτός από τον Μποργκέζε- ο αρχιτρομοκράτης Στέφανο Ντέλε Κιάιει, αξιωματούχοι της Μασονικής Στοάς P2 του Λ. Τζέλι και των μυστικών υπηρεσιών.

Όπως αποκαλύφθηκε, ο φασίστας **Μποργκέζε** και οι ακροδεξιές οργανώσεις «*Κίνηση Επαναστατικής Δράσης*», «*Εθνικό Μέτωπο*» και «*Νέα Τάξη*», συνεργάζονταν με το ελληνικό δικτατορικό καθεστώς (υπενθυμίζεται ότι μετά την αποτυχία του πραξικοπήματος ο Μποργκέζε «φιλοξενήθηκε» στην Κέρκυρα από το καθεστώς του πραξικοπηματία Γ. Παπαδόπουλου). Όμως «περιέργως», παρ' ότι ασκήθηκαν διώξεις, κανένας δεν παραπέμφθηκε στην ιταλική δικαιοσύνη για την υπόθεση αυτή, μέχρι σήμερα.

2) Το πραξικόπημα Rosa Dei Venti (Γένοβα, Απρίλης 1973). Οι πρωταίτιοι, αξιωματούχοι της νεοφασιστικής οργάνωσης «La Rosa dei Venti», της ομάδας Μποργκέζε, της Μασονικής Στοάς P2 και των μυστικών υπηρεσιών παραπέμφθηκαν σε δίκη.

3) Το Πραξικόπημα Σόνιο (10 Αυγούστου 1974). Για αυτή την απόπειρα πραξικοπήματος, παραπέμπονται ο Εντουάρντο Σόνιο και Λουίτζι Καβάλο. Φυσικά, χάρη στο ρόλο της ιταλικής ΚΥΠ, οι πραξικοπηματίες καλύφθηκαν και οι έρευνες δεν προχώρησαν.

β) Η τρομοκρατία είναι γένους νεοφασιστικού

- **15 Απριλίου 1969.** Η διαβόητη νεοφασιστική «στρατηγική της

έντασης» (τρομοκρατία) που έμελλε να σφραγίσει ανεξίτηλα την πολιτική ζωή της σύγχρονης Ιταλίας, **εγκαινιάστηκε (πολύ πριν δημιουργηθούν οι «Ερυθρές Ταξιαρχίες»** για να την «επωμιστούν») με την έκρηξη μιας βόμβας στο γραφείο του πρύτανη του Πανεπιστημίου της Πάδουας (15 Απριλίου 1969), η οποία ακολουθήθηκε την ίδια χρονιά από πολλές βομβιστικές ενέργειες σε νυκτερινά τρένα, τράπεζες, κ.α., με αποκορύφωμα τη Σφαγή στην Πιάτσα Φοντάνα του Μιλάνου (12-12-1969). Ο ετήσιος απολογισμός της ακροδεξιάς τρομοκρατίας για το 1969 είναι 16 νεκροί και 119 τραυματίες.

- **12 Δεκεμβρίου 1969.** Η πολύνεκρη νεοφασιστική βομβιστική ενέργεια στην Αγροτική Τράπεζα στην Πιάτσα Φοντάνα του **Μιλάνου** είχε ως αποτέλεσμα 18 νεκρούς και 84 τραυματίες. Επί τρία χρόνια οι αστυνομικές αρχές επέμεναν να κατηγορούν ως υπεύθυνο για τη βόμβα τον αναρχικό **Πιέτρο Βαλπρέντα**. Αλλά η επίμονη εκστρατεία της αριστεράς οδήγησε στην αποκάλυψη της ενοχής της νεοφασιστικής οργάνωσης «Νέα Τάξη». Ο εισαγγελέας του Μιλάνου Γκουίντο Σαλβίνι εντόπισε και τους πράκτορες της **CIA** (που έδρευαν στις ΝΑΤΟϊκές βάσεις της περιοχής) οι οποίοι καθοδήγησαν την ενέργεια.[2]

- **1971.** Σημειώνονται μαζικές ταραχές στο Ρέτζο της Καλαβρίας που, όπως αποδεικνύεται αργότερα, καθοδηγούνται από προβοκάτορες των μυστικών υπηρεσιών (Ντέλα Κιάϊε, Μαρότι, Λιγκάτο, Πάρντο κ.ά.) και της αστυνομίας (αστυνόμος Ντ' Αμάτο), οι οποίοι συνεργάζονταν με το ελληνικό χουντικό καθεστώς.

• **Απρίλιος 1972.** Ύστερα από φασιστική βομβιστική επίθεση στο **Πετεάνο**, δολοφονούνται τρεις караμπινιέροι. Αρχικά, οι αρχές «δείχνουν» την αριστερά, αλλά 18 χρόνια αργότερα (1990) η δικαστική έρευνα εντοπίζει τους ενόχους σε στελέχη ακροδεξιών τρομοκρατικών οργανώσεων, με προεξάρχοντα τον **νεοφασίστα τρομοκράτη Vincent Vinciguerra**. Ο Vinciguerra., κατά τη διάρκεια της δίκης του (το Νοέμβριο 1990) για τη συμμετοχή του στις δολοφονίες του Πετεάνο, δήλωσε: *«Κάθε βομβιστική επίθεση από το 1969 και μετά συνδεόταν με μια ομάδα. Οι διαταγές δίνονταν από ένα μηχανισμό που ανήκε στο κράτος και, ειδικότερα, από μια παράλληλη μυστική δομή του υπουργείου Εσωτερικών»*.**[3]**

Κατά την έρευνα για τη δολοφονία των 3 αστυνομικών του δικαστή Felice Casson της Βενετίας *«προέκυψαν σημαντικές λεπτομέρειες για την Gladio, σε αναφορές για μια δολοφονική τρομοκρατική ομάδα, οι οποίες τον οδήγησαν στα αρχεία των ιταλικών μυστικών υπηρεσιών. Ο κ. Αντρεότι, που είχε ήδη ανακριθεί από το δικαστή Casson γ' αυτό το θέμα, αναγκάστηκε να δώσει στο Κοινοβούλιο ορισμένες πληροφορίες για τη συγκρότηση της Gladio»*.**[4]** Οι έρευνες του δικαστή Felice Casson *«σε απόρρητα ντοκουμέντα από τα αρχεία των ιταλικών μυστικών υπηρεσιών για μια δολοφονική τρομοκρατική επίθεση του 1972, τον οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι ένας μυστικός στρατός (Gladio), ενισχυόμενος από το NATO, δρούσε και εξακολουθεί να δρα στην Ιταλία»*.**[5]**

Τον Οκτώβριο 1990, υπό την πίεση των αποκαλύψεων, «ο χριστιανοδημοκράτης πρωθυπουργός **Τζούλιο Αντρεότι**, **παραδέχθηκε** ότι 'ορισμένες δραστηριότητες της Gladio έλαβαν

χώρα κάτω από την ομπρέλα του ΝΑΤΟ, σε σχέση με την αντιμετώπιση πιθανής [κομμουνιστικής] στην Ιταλία. Αλλά η οργάνωση αυτή είχε διαλυθεί το 1972”», [6] και ο Ιταλός πρόεδρος **Φραντσέσκο Κοσίγκα** ομολόγησε την ανάμιξή του στη Gladio: «Ο πρόεδρος Φραντσέσκο Κοσίγκα δήλωσε ότι ήταν περήφανος, γιατί ως υφυπουργός Άμυνας είχε σχεδιάσει την τυπική αμυντική διάρθρωση της Gladio». [7]

Τον Νοέμβριο 1990, «Ο πρωθυπουργός **Τζούλιο Αντρέοτι**, δήλωσε στο Κοινοβούλιο ότι η Gladio ήταν απαραίτητη κατά την περίοδο του Ψυχρού Πολέμου, αλλά μετά την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ, η Ιταλία **θα πρέπει να εισηγηθεί στο ΝΑΤΟ** ότι αυτή η οργάνωση δεν είναι πια αναγκαία». [8]

Εκτοτε, «οι πιο σπουδαίες και ενοχλητικές ερωτήσεις που ανέκυψαν από την αποκάλυψη της Gladio παραμένουν αναπάντητες. Ανάμεσα σ’ αυτές και το πώς χρησιμοποιήθηκαν όπλα και εκρηκτικά της Gladio στην επίθεση στο Πετεάνο το 1972, κατά την οποία σκοτώθηκαν τρεις αστυνομικοί». [9]

● **17 Μαΐου 1972.** Δολοφονείται ο περιβόητος **αστυνόμος Καλαμπρέζι**, ενώ διερευνούσε υπόθεση παράνομης διακίνησης όπλων δυτικογερμανικής προέλευσης. Ο Καλαμπρέζι «είχε πάρει μέρος στη σκευωρία εναντίον του Βαλπρέντα, στη δολοφονία του Πινέλι, και λίγο πριν τον φάνε είχε «αναγνωρίσει» τον Φερτρινέλι στο παραμορφωμένο πτώμα του Σεγκράτε». **Αρχικά** οι αστυνομικές αρχές αποδίδουν τη δολοφονία του στην αριστερά, αλλά **στη συνέχεια** οι ανακρίσεις αποδεικνύουν ότι στην ομάδα των

δολοφόνων του ανήκαν οι ακροδεξιοί συνεργάτες των μυστικών υπηρεσιών Νάρντι, Στέφανο και η δεσποινίς Κις, οι οποίοι διέφυγαν από την Ιταλία για να αναμειχθούν αργότερα στο σκάνδαλο Λόκχιντ.

- **17 Μαΐου 1973.** Με 4 νεκρούς και 80 τραυματίες πληρώνεται η σκηνοθετημένη απόπειρα «δολοφονίας» του υπουργού Μαριάνο Ρουμόρ (17 Μαΐου 1973) από τον δήθεν αναρχικό **Μπερτόλι** που, όπως αποδεικνύεται από την ανάκριση, είναι πράκτορας των μυστικών υπηρεσιών. Η ανάκριση *αποκαλύπτει* ότι η σκηνοθετημένη απόπειρα αποτελούσε τη δικαιολογία για την εκδήλωση του πραξικοπήματος της ομάδας «*Ρόδο των Ανέμων*» που συγκροτείται από στελέχη των μυστικών υπηρεσιών, του στρατού και της αστυνομίας, και ο ανακριτής Ταμπουρίνι υποδεικνύει ως ενόχους, μεταξύ των άλλων, και τον *στρατηγό Ναρντέλα*, που διαφεύγει στο εξωτερικό, τον *Ντομιάνι*, επικεφαλής του κλάδου Ψυχολογικού Πολέμου, τον *Μολίνο*, αστυνομικό διευθυντή της Πάδουας, και τον *Σπιάτσι*, διευθυντή των μυστικών υπηρεσιών της Βερόνας.

- **1974.** Η έναρξη αυτής της χρονιάς χαιρετίζεται με τη «βόμβα» του «εντιμότατου» κ. *Σπανιουόλο*, γενικού εισαγγελέα της Ρώμης και επιφανούς μέλους της περιβόητης «Στοάς Ρ», ο οποίος τον Ιανουάριο του 1974, κάνει μερικές αποκαλυπτικότερες δηλώσεις (για λόγους που συνδέονται με συγκρούσεις ενδοφασιακών συμφερόντων):

«Είναι απαραίτητο να γίνει κάθαρση στο χώρο της αστυνομίας. Ήδη από τη δεκαετία του 1950, ο υπουργός Εσωτερικών και οι

επικεφαλής των μυστικών υπηρεσιών πρόσφεραν προστασία σε πράκτορες που είχαν αποστολή να καθοδηγούν πολιτικούς ακτιβιστές... Ο Ντ' Αμάτο είναι ο μέγας ένοχος για τη διαφθορά στους κόλπους της αστυνομίας, και είναι κραυγαλέες οι αποδείξεις ότι ευνόησε, διευκόλυνε και ενίσχυσε την εξέγερση στην Καλαβρία... Η SID [Ιταλική ΚΥΠ] συνέχισε τις παράνομες δραστηριότητες της, προκατόχου της, SIFAR, παρακολουθώντας τις τηλεφωνικές συνδιαλέξεις όχι μόνο «υπόπτων» ατόμων αλλά και πολιτικών. Θύματα αυτής της παρακολούθησης ήταν ο Σαραγκάτ, ο Νένι, ο Λόγκο, εγώ ο ίδιος και άλλοι... Οι **δήθεν «αποδείξεις»** που προσκόμιζαν οι μυστικές και οι αστυνομικές υπηρεσίες στη δικαιοσύνη ήταν παραπονημένες ή εξ ολοκλήρου ανυπόστατες».

- **25 Μαΐου 1974.** Πραγματοποιείται η νεοφασιστική «**Σφαγή της Μπρέσια**»: 6 νεκροί και 100 τραυματίες είναι ο απολογισμός της έκρηξης βόμβας σε συγκέντρωση της αριστεράς στην Πιάτσα Ντέλα Λότζια της Μπρέσια, για την οποία κατηγορείται και παραπέμπεται ο πράκτορας της SID (ΚΥΠ), Τζιανετίνι.

- **3 Αυγούστου 1974.** Έκρηξη βόμβας στο διεθνές νυκτερινό τρένο **Italicus** με αποτέλεσμα 12 νεκρούς και πολλές δεκάδες τραυματίες. Σύμφωνα με την πάγια τακτική της, η αστυνομία αποδίδει τη νεοφασιστική δολοφονική ενέργεια σε αριστερά στοιχεία, αλλά στη συνέχεια η έρευνα που διεξάγεται από τον ανακριτή Οκόρσιο θα οδηγήσει στους Μπόνο, Μπαρτόλι, Καζάλι και Πόλι (που είναι ηγετικά στελέχη των ακροδεξιών οργανώσεων «**Όρντινε Νουόβο**», «**Όρντινε Νέρο**» και «**Αβανγκουάρντια Νασιονάλε**»).

Η ανάκριση **αποδεικνύει** ότι την τρομοκρατία καθοδηγούν στελέχη των μυστικών υπηρεσιών και απαγγέλλονται κατηγορίες, μεταξύ άλλων, και εναντίον του **στρατηγού Μαλέτι**, αρχηγού του κλάδου αντικατασκοπίας της SID και του **λοχαγού Λαμπρούνα**, αρχηγού του τομέα NOD και αρμόδιου για τις διαβρώσεις των εξτρεμιστικών οργανώσεων, οι οποίοι παραπέμπονται σε δίκη επειδή, κατά το κατηγορητήριο: *«Οι δύο κατηγορούμενοι από το 1969, χάρη στην ιδιότητά τους πρόσφεραν προστασία σε τρομοκράτες που βαρύνονταν με διάφορες τρομοκρατικές ενέργειες και παραποιούσαν συστηματικά τις πληροφορίες που παρείχαν σε πολιτικές και δικαστικές αρχές».*

Στη δίκη που έγινε το 1979 στο κακουργιοδικείο του Κασαντέρο, ύστερα από μια πεντάχρονη δικαστική Οδύσσεια και την αποτυχία όλων των προσπαθειών να αποτραπεί η διεξαγωγή της, αποδεικνύεται πλήρως η ενοχή και **καταδικάζεται** ο στρατηγός Μαλέτι σε 4ετή φυλάκιση, ο λοχαγός Λαμπρούνα σε 2ετή φυλάκιση, οι πράκτορές τους, ακροδεξιό εξτρεμιστές Φρέντα και Βεντούρα, σε ισόβια (ερήμην) και **αθωώνεται** ο αναρχικός Βαλπρέντα, στον οποίο η SID (ΚΥΠ) προσπάθησε να φορτώσει τα δικά της εγκλήματα.

Έτσι, αποδείχτηκε γι' άλλη μια φορά με τον πλέον αδιάψευστο τρόπο ότι *«η τρομοκρατία είναι το κράτος, δηλαδή ένα από τα πολλά ένοπλα παρακλάδια του».* (G. Sanguinetti)

γ) Δικαστική επιβεβαίωση

(Μιλάνο, Ανώτερο Δικαστήριο, 11-3-2000)

Στις 11 Μαρτίου 2000, το Ανώτερο Δικαστήριο του Μιλάνου καταδίκασε με την ποινή των ισοβίων 4 στελέχη της ακροδεξιάς οργάνωσης «Νέα Τάξη», που δρούσε υπό την καθοδήγηση των μυστικών υπηρεσιών, για τη βομβιστική επίθεση της οδού Φατεμπενεφρατέλι το 1973:

Άμος Σπιάτσι (αξιωματούχος της Ιταλικής SID/ΚΥΠ, συμμετοχος σε όλες τις τρομοκρατικές ενέργειες από την περίοδο που είχε το βαθμό του ταγματάρχη), Κάρλο-Μαρία Μάτζι (Νέα Τάξη, Βενετία), Τζιόρτζιο Μποφέλι και Φραντσέσκο Νεάμι (Νέα Τάξη, Τεργέστη)

Αυτή η δικαστική απόφαση θα διαδραματίσει αποφασιστικό ρόλο στις δίκες για τη νεοφασιστική **Σφαγή στο Μιλάνο** (Πιάτσα Φοντάνα, 12 Δεκεμβρίου 1969) και τη **Σφαγή στη Μπρέσια** (1974).

δ) Εκ των έσω: Οι αποκαλύψεις του στρατηγού Μαλέτι, πρώην αρχηγού της SID

Ο **Τζιαν Αντέλιο Μαλέτι**, αρχικά επιτελικό στέλεχος της SID (ιταλική ΚΥΠ) και αργότερα επικεφαλής της ιταλικής αντικατασκοπείας (1971), ήταν στρατιωτικός ακόλουθος της Ιταλίας στην Ελλάδα, εργάστηκε για λογαριασμό της αμερικανικής CIA προκειμένου να επιτύχει το πραξικόπημα των συνταγματαρχών (1967). Υπήρξε συντονιστής της χρηματοδότησης του *δικτάτορα Παπαδόπουλου* από τη μασονική στοά «Π2». Επέστρεψε από την Ελλάδα στην Ιταλία το Σεπτέμβριο 1967, τοποθετήθηκε σε άκρως

νευραλγική θέση των ιταλικών μυστικών υπηρεσιών, θέση από την οποία συνεργάστηκε προσωπικά με τις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες. **Καταδικάστηκε** ερήμην σε 31 χρόνια φυλάκισης και σήμερα είναι φυγόδικος στη Νότια Αφρική. Πολλοί συγκατηγορούμενοί του, στελέχη της ακροδεξιάς οργάνωσης «Νέα Τάξη», καταδικάστηκαν σε ποινές φυλάκισης από 6 έως 10 χρόνια. Ο απόστρατος στρατηγός Μαλέτι, σε συνέντευξή του στην εφημερίδα «La Repubblica», [10] αποκαλύπτει ότι:

- 1) Η CIA ήταν άμεσα αναμεμιγμένη στη συγκρότηση των ακροδεξιών οργανώσεων που ευθύνονται για τρομοκρατικά πλήγματα στην Ιταλία κατά τη δεκαετία του 1970.
- 2) Η CIA προσπάθησε να υποθάψει την αναβίωση του ακραίου εθνικισμού και να επιστρατεύσει την άκρα Δεξιά με σκοπό να ανακόψει τη στροφή της ιταλικής και γερμανικής κοινωνίας προς την Αριστερά.
- 3) Η τρομοκρατική «στρατηγική της έντασης» είχε βούλα ατλαντική. Αυτουργός της δημιουργίας των εστιών έντασης ήταν η CIA, η οποία οργάνωνε τη δράση της και χάραζε γραμμή πλεύσης, βάσει στοιχείων του NATO.
- 4) Η CIA, που τότε διέθετε στην Ιταλία το σημαντικότερο σταθμό σε ολόκληρη την Ευρώπη, εφάρμοσε αυτήν την τρομοκρατική «στρατηγικής» κάνοντας χρήση δύο NATOϊκών βάσεων: τη βάση του Αβιάνο (έδρα της NATOϊκής επίθεσης κατά της Γιουγκοσλαβίας το 1999) και τη βάση της Νεάπολης.

5) Η CIA υλοποίησε την τρομοκρατία μέσω διαφόρων ακροδεξιών ομάδων από την Ιταλία και τη Γερμανία. Ο σταθμός της CIA στη Γερμανία υπαγόρευε στις ακροδεξιές ομάδες τον τρόπο δράσης τους, τις προμήθευε με εκρηκτικούς μηχανισμούς και λειτουργούσε ως σύνδεσμος ανάμεσα σε οργανώσεις παρόμοιας ιδεολογίας στην Ιταλία και στη Γερμανία.

6) Οι πολύνεκρες επιθέσεις νεοφασιστών (όπως αυτή στο σταθμό της Μπολόνια με περισσότερους από 89 νεκρούς) σχεδιάστηκαν στο πλαίσιο αυτής της στρατηγική της CIA.

7) Οι τρομοκρατικές ενέργειες της **άκρας Δεξιάς** κατά τα «μολυβένια χρόνια» της δεκαετίας του 1970 κόστισαν τη ζωή σε περισσότερους από 200 ανθρώπους στην Ιταλία.

8) Οι Ιταλοί πολιτικοί, όπως ο **Τζούλιο Αντρεότι** και ο πρόεδρος **Λεόνε** και άλλοι, ενημερώθηκαν με εκθέσεις του τόσο για τις διασυνδέσεις της CIA με τις ακροδεξιές οργανώσεις, όσο και για τα σχέδια πραξικοπήματος στην Ιταλία, στο οποίο εμπλέκονταν ανώτεροι αξιωματικοί των ιταλικών ενόπλων δυνάμεων συνεργαζόμενοι με τη CIA. Αλλά τήρησαν σιγήν ιχθύος.

9) Η CIA βρισκόταν πίσω και από την εγκαθίδρυση της χούντας στην Ελλάδα το 1967 και, εν συνεχεία, προσπάθησε να κάνει στην Ιταλία ό,τι έκανε στην Ελλάδα, όπου το πραξικόπημα των συνταγματαρχών έβγαλε έξω από το παιχνίδι τον Γεώργιο Παπανδρέου.

ε) Εκ των έσω: Το εκ βαθέων ενός «τρομοκράτη»

Το Μάρτιο 1978, ο **Αλμπέρτο Φραντσεσκίνι**, ιδρυτικό στέλεχος και μέλος της ιστορικής ηγεσίας των «Ερυθρών Ταξιαρχιών», που είχε συλληφθεί από την ιταλική αστυνομία μαζί με τον Ρενάτο Κούρτσιο στις 8 Σεπτεμβρίου 1974, πληροφορείται από συγκρατούμενό του στις φυλακές του Τορίνο την απαγωγή του χριστιανοδημοκράτη ηγέτη Αλντο Μόρο. Να τι γράφει ο ίδιος:

«Μάρτιος 1978, φυλακές του Τορίνο. Στις 9.30 το πρωί, ακούω από το διπλανό κελί τον Αλφρέντο που ουρλιάζει: *«Μόρο. Απήγαγαν τον Μόρο»* ... κανείς από μας δεν μπορούσε να φανταστεί ότι οι Ερυθρές Ταξιαρχίες θα ήταν ικανές να απαγάγουν έναν από τους πιο προστατευόμενους και ισχυρούς πολιτικούς της Ιταλίας ... Αργότερα συζητάμε με τους συντρόφους. **Τον απήγαγαν οι δικοί μας;** Καμιά άλλη οργάνωση δεν μπορεί να έχει τη δύναμη και το κουράγιο για μια τέτοια ενέργεια. Δεν γνωρίζουμε πώς θα χειριστούν αυτή την απαγωγή οι σύντροφοι. Βέβαια, υπάρχει το προηγούμενο της απαγωγής του εισαγγελέα Σόσι, αλλά τότε ήταν διαφορετική περίπτωση. Έκαναν καλά τους λογαριασμούς τους ή σήκωσαν ένα βράχο που θα τους συντρίψει;

Την επόμενη μέρα άρχιζε στο Κακουργιοδικείο του Τορίνο η δίκη του ιστορικού πυρήνα των Ερυθρών Ταξιαρχιών. Κύριοι κατηγορούμενοι εγώ και ο Ρενάτο (Κούρτσιο). Οι εφημερίδες **μας παρουσίαζαν** ως τους αληθινούς αρχηγούς που διηύθυναν την τρομοκρατία μέσα από τις φυλακές. **“Όμως, εμείς δεν γνωρίζαμε τίποτε** και δεν ξέραμε πώς να φερθούμε στη δίκη, αφού

αγνοούσαμε τα σχέδια της οργάνωσης για τον Μόρο...

Στην αίθουσα του δικαστηρίου... *Αναλαμβάνουμε την ευθύνη της απαγωγής* όταν πλέον έχει δοθεί στη δημοσιότητα η πρώτη ανακοίνωση της οργάνωσης με τη φωτογραφία του Μόρο. **Πριν το αποφασίσουμε**, διαβάζουμε και ξαναδιαβάζουμε την ανακοίνωση. Η πρώτη εντύπωσή μας είναι η απογοήτευση. Ο συλλογισμός τους είναι πολύ απλοϊκός, περιστρέφεται γύρω από τον Μόρο και τις ευθύνες του ως αρχηγού των Χριστιανοδημοκρατών. Σαν να διέφυγε από τους συντρόφους η πολυπλοκότητα της κατάστασης στην οποία κινούνται. Σαν να τους διέφυγε ότι **η “καρδιά του κράτους” δεν είναι ο Μόρο**, αλλά το πολιτικό σχέδιο, ένας από τους δημιουργούς του οποίου είναι κι αυτός.

... Όμως, όσο περνούν οι μέρες, **αντιλαμβανόμαστε ότι πίσω από την τύχη του Μόρο παίζονται άλλα παιχνίδια** και υπάρχουν άλλα συμφέροντα που δεν έχουν καμιά σχέση με την πολιτική αναγνώριση που θέλουν να πετύχουν οι Ερυθρές Ταξιαρχίες... Με τον Ρενάτο το σκεπτόμασταν συνεχώς και, στο τέλος, **μας φάνηκε πως αγωνιζόμασταν εναντίον δύο μετώπων**: του Κράτους και των Ερυθρών Ταξιαρχιών».[11]

[1] A. Franceschini & G. Fasanella: *Τι είναι οι Ερυθρές Ταξιαρχίες* (Μιλάνο 2004, Αθήνα 2006).

[2] Δ. Δεληολάνης: «Οι διεθνείς διαδρομές της Ελληνικής Χούντας» (περ. *Τετράδια*, τχ. 43 / 1999) και «Το Ιταλικό Κ.Κ. και η 21η Απριλίου» (περ. *Τετράδια*, τχ. 45 / 2000).

[3] *SundayIndependent*, 11/11/1990.

[4] *Independent*, 10/11/1990.

[5] *IrishTimes*, 15/11/1990.

[6] *Independent*, 10/11/1990.

[7] *Independent*, 10/11/1990.

[8] *Independent*, 10/11/1990.

[9] *IrishTimes*, 15/11/1990.

[10] *Καθημερινή*, 5/8/2000. *Associated Press*, 4/8/2000. *ΑΠΕ*, 5/8/2000.

[11] *Ελευθεροτυπία*, 21/2/1989: «Αποσπάσματα από το βιβλίο του Αλμπέρτο Φραντσεσκίνι: *Η Μάρα, ο Ρενάτο κι εγώ*, που κυκλοφόρησε στην Ιταλία από τις εκδόσεις Μοντατόρι το Φεβρουάριο 1989».